

Sygn. akt V KO 90/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie zażaleń pokrzywdzonych **T. P. i J. P.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. z dnia 12 października 2018r. w sprawie PO I Ds. [...], o umorzeniu śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2019 r., wniosku Sądu Okręgowego w S.
zawartego w postanowieniu z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt III Kp [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt III Kp [...], Sąd Okręgowy w S., na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażaleń pokrzywdzonych T. P. i J. P. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej z dnia 12 października 2018r. w sprawie PO I Ds. [...], o umorzeniu śledztwa w sprawie o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uzasadniając wniosek wskazano, że pokrzywdzeni zarówno w złożonych zeznaniach, jak i w zażaleniach wskazują, że przedmiotowego przestępstwa w tej sprawie dopuścili się K. Z. i M. J., którzy obecnie wykonują funkcję sędziego w IV Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w S., co w odbiorze społecznym może

utwierdzać przekonanie, że sprawa zostanie rozstrzygnięta przez sędziów sądu właściwego w sposób nieobiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażaleń pokrzywdzonych T. P. i J. P. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. z dnia 12 października 2018r., o umorzeniu śledztwa w sprawie o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - jest zasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podnoszono, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, o którym mowa w art. 37 k.p.k., odnoszone jest do sytuacji, które mogą wywierać realny wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w opinii publicznej uzasadnione (choć obiektywnie nieprawdziwe) przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny. Niewątpliwie do okoliczności subiektywnie uzasadniających powstanie wątpliwości odnośnie do zdolności zachowania bezstronności przez sąd właściwy należą te, występujące w sprawach, w których osobą oskarżoną bądź podejrzaną o popełnienie przestępstwa jest sędzia sądu właściwego lub sądu nad nim przełożonego, jak ma to miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy.

Wobec tego podzielić należy argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w S., że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości należy niniejszą sprawę przekazać innemu sądowi równorzędnemu. Pozostawienie tej sprawy do rozpoznania w Sądzie Okręgowym w S., w którym służbowe obowiązki pełnią sędziowie wskazywani przez pokrzywdzonych jako sprawcy przestępstwa, co do którego śledztwo zostało umorzone, nie sprzyjałoby realizacji istotnego ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości celu, jakim jest potrzeba ukształtowania, w świadomości skarżących jak i w opinii społecznej, przekonania o bezstronności sądu rozpoznającego przedmiotowe zażalenie. Jako właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy należało wskazać na Sąd Okręgowy w G. jako nieodległy względem sądu właściwego.

Z tych względów orzeczono jak w postanowieniu.